

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1672/2019
26.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Влајковић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ГГ, чији је пуномоћник Бојан Станојловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 259/19 од 01.02.2019. године, у седници одржаној 26.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 259/19 од 01.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 259/19 од 01.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 578/18 од 23.10.2018. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 259/19 од 01.02.2019. године, усвојени су тужбени захтеви, обавезани су тужени да тужиоцима по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2015. године до 31.08.2015. године солидарно исплате месечне износе са затезном каматом на те износе почев од доспелости до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате износе ближе одређене тим ставом изреке, док је тужени ГГ обавезан и да тужиоцима за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати месечне износе са затезном каматом на те износе од доспелости до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате износе ближе одређене тим ставом изреке. Тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 117.497,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да су тужбени захтеви основани. Тужени су солидарно обавезани да утврђену разлику плате тужиоцима за период од 01.02.2015. године до 31.08.2015. године, као и да тужени ГГ тужиоцима исплати утврђену разлику за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године, све са законском затезном каматом. О овом праву тужилаца и о висини тражене накнаде судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради поднета је 28.02.2018. године, а преиначена 28.08.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде од укупно 94.586,87 динара (46.928,81 динара за тужиоца АА и 47.658,06 динара за тужиоца ББ) је противвредност 799,81 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 118,2624 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић